ചിന്തയുടെ അനന്തരഫലം

യഹ്യ അരീക്കോട്

ഞാൻ ഒരു സാധാരണ ഹിന്ദുകുടുംബത്തിലാണ് ജനിച്ചത്. അച്ഛനും അമ്മയും രണ്ടു അനുജത്തിമാരും അടങ്ങുന്നതാണ് എൻെറ കുടുംബം. ചെറുപ്പത്തിൽ ബാംഗ്ലൂരിലായിരുന്നു താമസം. ഒന്നാം ക്ലാസ്സിൽ ചേരുന്നതിനായി നാട്ടിൽവന്നു. ഒരുപാടു ബന്ധുക്കൾ ഉള്ള ഫാമിലിയാണ്.ഒരു കുടംബക്ഷേത്രമുണ്ട്. അമ്മയുടെ വീട്ടിലും കുടുംബക്ഷേത്രമുണ്ട്. അത് ഒരു ക്ഷേത്രമല്ല; ഒരുപാട് പൂജകളും നാഗത്താൻപാട്ടുകളും നടക്കുന്ന ഒരു കാവ്.

ഒരുപാടൊരുപാട് അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ ഇടയിലാണ് വളർന്നത്. ഞാൻ നന്നായി പഠിച്ചിരുന്നു. 10-ാം ക്ലാസ്സിലായപ്പോഴേക്കും സിനിമയുടെയും മ്യൂസിക്കിന്റെയും ഒരു ഉപാസകനായി മാറി. ചെറുപ്പത്തിലേ സിനിമയിലൊക്കെ ഭയങ്കര അഭിനിവേശമായിരുന്നു. ഒരു ഫിലിം സ്റ്റാർ ആകാനായിരുന്നു ആഗ്രഹം. അതിനാൽ നാടകത്തിലും മറ്റുമൊക്കെ അഭിനയിച്ചിരുന്നു. ഹിന്ദി ഫിലിംസിനോടായിരുന്നു പ്രിയം. അതിനാൽ അധിക സമയത്തും ഡാൻസും മ്യൂസിക്കും ആയിരുന്നു. കുടുംബക്കാരൊക്കെ എനിക്ക് സപ്പോർട്ട് ആയിരുന്നു. എപ്പോഴും തമാശയും ഹീറോ ആകാനുള്ള ശ്രമവും ആയിരുന്നു. സിനിമയുടെയും മ്യൂസിക്കിന്റെയും ദൂഷ്യഫലങ്ങൾ എന്നിൽ പ്രകടമായിരുന്നു. അയൽവാസികളൊക്കെ എന്റെ മ്യൂസിക് സിസ്റ്റത്തിന്റെ ശബ്ദം കൊണ്ട് പൊറുതിമുട്ടിയിരുന്നു.

പത്താംക്ലാസ് പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം ജിമ്മിൽ പോകാൻ തുടങ്ങി. ഹിന്ദി ഫിലിംസ്റ്റാർ സൽമാൻഖാനോടുള്ള കടുത്ത ആകർഷണമാണ് കാരണം. പ്ലസ്ടു കോളേജിൽ വെൽകം പാർട്ടികളിലും സ്റ്റേജിലും ഞാൻ ഡാൻസ് ചെയ്യുമായിരുന്നു.

ഇടയ്ക്ക് അമ്പലത്തിലുമൊക്കെ പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യത്തെ എന്റെ വിശ്വാസവും എന്റെ ചുറ്റുപാടും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്ലസ് ടുവിന് എന്റെ വിഷയം സയൻസ് ആയിരുന്നു. മനുഷ്യ ശരീരത്തെക്കുറിച്ചും പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുമുള്ള പഠനം. ഇതും എന്റെ വിശ്വാസവും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇസ്‌ലാമിലേക്കുള്ള പാത

ജിമ്മിലെ ഇടവേളകളിൽ എന്റെ മാഷ് നുഅ്മാൻ ഇസ്‌ലാമിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുതരുമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ സംവദിക്കുമ്പോൾ മറ്റു ആളുകൾ ഞങ്ങൾക്ക് ചുറ്റും കൂടുമായിരുന്നു. ആദ്യമൊക്കെ ഞാൻ എതിർത്തിരുന്നു; എന്റെ വിശ്വാസമാണ് ശരി എന്ന് പറഞ്ഞ്. എന്നാൽ എവിടെയൊക്കെയോ ഉള്ള എന്റെ വിശ്വാസത്തിലെ പാളിച്ചകൾ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. പക്ഷേ, പുറത്ത് പറഞ്ഞില്ല. എന്റെ മറ്റൊരു സുഹൃത്ത് അബ്ദുസ്സമദ് സായാഹ്നങ്ങളിൽ ഇസ്‌ലാമിനെക്കുറിച്ചും പ്രവാചകൻമാരെക്കുറിച്ചും ഏകനായ ഒരു മഹാ സ്രഷ്ടാവിനെക്കുറിച്ചും പറയുമായിരുന്നു.

ചെറുപ്പത്തിൽ എന്റെ ഒരു പേടിസ്വപ്നമായിരുന്നു 'മരണം'. വയസ്സായ ആളുകളെല്ലാം മരിക്കുന്നു! ഇതുപോലെ ഞാനും ഒരു നാൾ മരിക്കുമെന്ന പരമസത്യം ഓർമവരുമ്പോൾ ഞാൻ ഞെട്ടിത്തരിച്ചിരുക്കുമായിരുന്നു. ഇത് ഇടക്കിടയ്ക്ക് ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു. ഇതുണ്ടാകുമ്പോൾ ഞാൻ വല്ലാതൊരു ശബ്ദത്തോടെ എഴുന്നേൽക്കുമായിരുന്നു. അച്ഛനും അമ്മയും ചോദിക്കും എന്തുപറ്റിയെന്ന്. ഒന്നുമില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ് ഞാൻ കിടക്കും. എന്റെ ജീവനാകുന്ന ഈ ആത്മാവ് ഈ വിശാല പ്രപഞ്ചത്തിൽ ലയിച്ചുപോകുമെന്നായിരുന്നു എന്റെ ധാരണ.

പ്ലസ്ടുവിന് പഠിക്കുന്ന കാലത്ത് ഞാൻ കണ്ണിനെക്കുറിച്ചും അതിൻെറ അത്ഭുതകരമായ സംവിധാനത്തെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കുമായിരുന്നു. ചെറിയ കണ്ണുകളിലൂടെയാണ് നാം ഈ വലിയ പ്രപഞ്ചത്തെ കാണുന്നത്! ഇത് എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഇത് എന്തുകൊണ്ട് സാധിക്കുന്നു എന്ന ഒരു ഉത്തരം കിട്ടാത്ത ചോദ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം ജിമ്മിലിരുന്ന് ഞാനും മാഷും സംവദിക്കുകയായിരുന്നു. ആളുകൾ ഞങ്ങൾക്ക് ചുറ്റും കൂടിയിരുന്നു. അതിലൊരാൾ പറഞ്ഞു: "ശരിക്ക് ഈ ലോകം ഒരു പരീക്ഷണം മാത്രമാണ്, പരലോകം ആണ് യഥാർഥം". ഇത് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ കൊണ്ടു.

പിന്നീട് ഞാൻ ചിന്തിച്ചു; പരലോകം

ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് എങ്ങനെയായിരിക്കും? വിചാരണ ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്റെ അവസ്ഥ എന്തായിരിക്കും. എൻെറ സ്ഥാനം എവിടെയായിരിക്കും? അതിനുശേഷം ഒരുപാട് ഇസ്‌ലാമിക പുസ്തകങ്ങൾ എനിക്ക് വായിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അതിലെ ഒരു പുസ്തകത്തിൻെറ പേര് "ഖുർആനും ആധുനിക ശാസ്ത്രവും" എന്നായിരുന്നു. ഞാൻ പഠിച്ച ബിഗ്ബാങ്ങ് തിയറി, ഹബ്ൾസ് തിയറി എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചന 'ഖുർആനിൽ' ഉണ്ട് എന്ന് ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. കൂടാതെ വേറെ ഒരുപാട് ശാസ്ത്രീയ സത്യങ്ങളും ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞു. ('ഖുർആൻ' എന്നാൽ ഒരുപാട് അശാസ്ത്രീയ പരാമർശങ്ങളുള്ള ഗ്രന്ഥം എന്നായിരുന്നു എന്റെ കാഴ്ചപ്പാട്). ഇത് അവതരിച്ചതോ 1400 വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ്; നിരക്ഷരനായ മുഹമ്മദ് നബി(ﷺ)ക്ക്! 'അല്ലാഹു' എന്ന മഹാനായ സ്രഷ്ടാവിനെ, എന്റെ സ്രഷ്ടാവിനെ ഞാൻ തിരിച്ചറിയുകയായിരുന്നു, അടുക്കുകയായിരുന്നു.

ഹിന്ദി സിനിമകളും റസ്‌ലിങ്ങുകളും ധാരാളമായി കാണാറുള്ള ഞാൻ പിന്നെ അത് നിറുത്തി National Geographic Channel, Discovery Channel എന്നിവ സ്ഥിരമായി കാണാൻ തുടങ്ങി. ഈ ഭൂമിയെക്കുറിച്ചും അതിലെ ജീവജാലങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചും ഭൂമിയിലെ വിവിധ സ്ഥലങ്ങളെക്കുറിച്ചും 'സമുദ്ര'ത്തെക്കുറിച്ചും അതിലെ അത്ഭുതകരങ്ങളായ ജീവികളെക്കുറിച്ചുമെല്ലാം അത്യത്ഭുതകരങ്ങളായ അറിവുകളാണ് എനിക്ക് ഈ രണ്ട് ചാനലുകളിലൂടെ കിട്ടിയിരുന്നത്. ഒരു ദിവസം ഒരു വലിയകാര്യത്തെക്കുറിച്ച് കണ്ടറിഞ്ഞാൽ അടുത്ത ദിവസം അതിനെക്കാൾ വലിയ ഒരു കാര്യം! ഈ കാഴ്ചകളും ഖുർആനിലെ വചനങ്ങളും എന്നെ 'അല്ലാഹു'വിലേയ്ക്ക് വേഗത്തിൽ അടുപ്പിക്കുകയായിരുന്നു.

സ്വർഗം, നരകം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചിന്ത എന്നിലുണ്ടായി. എന്നിലുള്ള ഇസ്‌ലാമിനെതിരായുള്ള ചിന്തകൾ ഓരോന്നായി ഇല്ലാതാവുകയായിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്ക് ഡിഗ്രിക്ക് എം.ഇ.എ.എസ്. എസ്. കോളേജിൽ ചേർന്നു. ഇസ്‌ലാമിനെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാൻ പറ്റിയ സാഹചര്യമായിരുന്നു കോളേജിൽ. കാമ്പസിൽ തന്നെ പള്ളിയുമുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാൻ എന്നെയും സത്യവിശ്വാസിയുടെ ഗുണങ്ങളെയും താരതമ്യം ചെയ്തു. അവർ വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ഒന്നാമത്തെ കാര്യം അല്ലാഹുവിലുള്ള വിശ്വാസം. അത് എനിക്കും സമ്മതം. പ്രവാചകനിലുള്ള വിശ്വാസത്തിലും എനിക്കെതിർപ്പില്ല. പരലോകത്തിലും അന്ത്യനാളിലുമുള്ള വിശ്വാസവും എന്നിൽ ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ മുസ്‌ലിംകൾ കൃത്യമായി ചെയ്യുന്ന നമസ്കാരം. അതാണ് എനിക്കില്ലാത്തത്. അപ്പോൾ, എങ്ങനെയെങ്കിലും നമസ്കരിക്കണം. വീട്ടിലറിഞ്ഞാൽ ഭയങ്കര പ്രശ്നമാകും. അങ്ങനെ ഞാൻ ആരുമറിയാതെ എന്റെതായ ഒരു രീതിയിൽ നമസ്കരിച്ചു അഥവാ പ്രാർഥിച്ചു. പലപ്പോഴും പലരും നമസ്കരിക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടുള്ളതിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു ചലനങ്ങൾ.

മാറ്റത്തിൻെറ വഴിയിൽ

അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ വല്ലാത്തൊരു ധൈര്യം. ലോകങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവാണവൻ. ഗോളങ്ങളുടെ രക്ഷിതാവാണവൻ. ആറ്റത്തിന്റെയും നീലത്തിമിംഗലത്തിൻെറയും രക്ഷിതാവാണവൻ. എല്ലാം അവൻെറ സൃഷ്ടികൾ മാത്രം. അവൻ എന്തിനും കഴിവുള്ളവൻ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആരാധനക്കർഹൻ അവൻ മാത്രമാണ്.

ഞാൻ ആറാംക്ലാസിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ, എനിക്ക് വിലമതിക്കാനാവാത്ത വലിയ എന്തോ ഒന്ന് കിട്ടിയതു പോലെ. ഭയങ്കര സന്തോഷവും മനസ്സമാധാനവും കുളിർമയും അനുഭൂതിയും. ആ അവസ്ഥ മുഴുവൻ എനിക്ക് വീണ്ടും അനുഭവപ്പെട്ടത് ഞാൻ അല്ലാഹുവെക്കുറിച്ചും അവന്റെ സ്വർഗത്തെകുറിച്ചും അറിഞ്ഞതിന് ശേഷമാണ്. വിവരിക്കാൻ പറ്റാത്ത ഒരു സന്തോഷവും കുളിർമയും. ഓരോ സെക്കന്റും ഞാൻ ആസ്വദിക്കുകയായിരുന്നു. അല്ലാഹു ആണ് എന്നെ സൃഷ്ടിച്ചവൻ. എന്നെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുന്നവൻ. എന്റെ മാതാപിതാക്കളെക്കാളും എന്നോടടുത്തവൻ. എന്റെ കണ്ഠനാഡിയെക്കാൾ അടുത്തവൻ. അവൻ എന്തിനും കഴിവുള്ളവൻ.

വിശ്വാസിയാകുന്നതിനു മുമ്പുള്ള എൻെറ ജീവിതയാത്ര വളരെ വിരസത നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനുശേഷം ജീവിതം ആഹ്ലാദകരവും കർമനിരതവുമായി.

ജിമ്മിൻെറ കെട്ടിടത്തിൻെറ മുകളിലിരുന്ന് രാത്രികാലങ്ങളിൽ നക്ഷത്രാലംകൃതമായ നീലാകാശവും നോക്കി ചിന്തയിൽ മുങ്ങി സമയംപോക്കുന്നത് എനിക്ക് ഹരമായി മാറി. അത് വെറുമൊരു സമയം കൊല്ലലായിരുന്നില്ല. നിശ്ശബ്ദമായ പ്രാർഥന അതിലുണ്ടായിരുന്നു.

ഡിഗ്രിക്കു ചേർന്നശേഷം എനിക്ക് പുതിയ ഒരു കൂട്ടുകാരനെ കിട്ടി. അമുസ്ലിമായിരുന്നു. അവൻ തത്ത്വചിന്താപരമായി കാര്യങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നവനായിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിലേ ബഹുദൈവാരാധനയെ എതിർക്കുമായിരുന്നുവത്രെ. ഞാൻ അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചും പ്രവാചകനെക്കുറിച്ചും വിചാരണയെക്കുറിച്ചും സ്വർഗത്തെക്കുറിച്ചും നരകത്തെക്കുറിച്ചുമെല്ലാം ഖുർആനിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ പെട്ടെന്ന് വിശ്വസിച്ചു. ഖുർആനിന്റെ മാസ്മരികത അപാരംതന്നെ! അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഒന്നിച്ചിരുന്ന് അല്ലാഹുവിനെക്കുറിച്ചും പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചും ചർച്ച ചെയ്യുമായിരുന്നു.

ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ളതെല്ലാം അല്ലാഹുവിന് കീഴ്പെട്ടിരിക്കുന്നു അഥവാ അവയെല്ലാം മുസ്‌ലിംകളാണ്! കുറെ മനുഷ്യർ ഒഴികെ. സൂര്യ-ചന്ദ്രാതികളുടെ മതമാണ് ഇസ്‌ലാം.

കഴിഞ്ഞുപോയ ധിക്കാരികളായ പല ജനവിഭാഗങ്ങളെയും അല്ലാഹു ശിക്ഷിച്ചതായുള്ള ഖുർആനിക സൂക്തങ്ങൾ എന്നിൽ അല്ലാഹുവെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയവും ഒപ്പം ഞാനൊരു മുസ്‌ലിം ആണല്ലോ എന്ന ആശ്വാസവും ഉണ്ടാക്കി. ആയിടക്കാണ് സുനാമി ഉണ്ടാകുന്നത്. ടി.വിയിലൂടെ അതിൻെറ ഭീതിതമായ ദൃശ്യങ്ങൾ കണ്ടു ഞെട്ടിത്തരിച്ചു. മനുഷ്യൻ എന്ന ദുർബല ജീവിയുടെ സകല അഹങ്കാരങ്ങളും തകർന്നടിയാൻ പാകത്തിലുള്ള ദൃഷ്ടാന്തം!

എന്റെ നാട്ടിലെ മുസ്‌ലിം കൂട്ടുകാരോട് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയ കാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അവരോട് ഞാൻ ഒരു ഉദാഹരണം പറഞ്ഞു: ഒരുവൻ (മുസ്‌ലിം) രാത്രി വീട്ടിലേക്ക് പോവുകയാണ്. വഴിയിൽ പല ഇഴജന്തുക്കളും ഉണ്ടായേക്കാം. അവൻ അല്ലാഹുവോട് കാവൽ ചോദിച്ചു വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. വീടെത്താറായി. ഇനി കുറച്ചുദൂരം കൂടിയേയുള്ളൂ. ഇതുവരെ ഒന്നിനെയും കണ്ടില്ല. ഇനി അല്ലാഹു കാത്തിട്ടില്ലയെങ്കിലും പ്രശ്നമില്ല എന്നവൻ അപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവൻ മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് അവൻ നടന്നു പോന്ന വഴിയിൽ നിന്ന് ഉപദ്രവങ്ങൾ അകറ്റിയ അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യത്തെയാണ്. വീടിൻെറ മുറ്റത്തെത്തിയാലും അല്ലാഹുവിൻെറ കാവലിനെ അവൻ നി

ഷേധിക്കുവാൻ പാടില്ല. ഈ സംസാരം കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങൾ പിരിഞ്ഞത് രാത്രിയിലാണ്. അങ്ങാടിയിൽ നിന്ന് വീട്ടിലേയ്ക്ക് ഒരു കിലോമീറ്റർ ദൂരമുണ്ട്. നടക്കാറാണ് പതിവ്; ഒരു വെളിച്ചവും എടുക്കാറില്ല. ചില സമയത്ത് റോഡുപോലും കാണുകയില്ല. ഇടയ്ക്ക് കടന്നുപോകുന്ന വാഹനത്തങ്ങളുടെ വെളിച്ചംമാത്രമുണ്ട് വഴികാട്ടുവാൻ.പെട്ടെന്ന് തൊട്ടുമുന്നിൽ എന്തോ തിളിങ്ങുന്നതായി തോന്നി. നോക്കിയപ്പോൾ അതൊരു പാമ്പാണ്. കുറച്ചകലെയുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ നിന്നുള്ള അരണ്ട വെളിച്ചത്തിലാണ് അത് തിളങ്ങിയത്. അത് റോഡ് മുറിച്ചുകടക്കുന്നതുവരെ ഞാൻ അനങ്ങാതെ നിന്നു. അല്ലാഹുവിന് സ്തുതി. തികച്ചും യാദൃച്ഛികമായ സംഭവം. ഒരു വിശ്വാസി ആപത്തുകളിൽ അകപ്പെടാതിരിക്കുവാൻ മുൻകരുതലെടുക്കണമെന്ന മുന്നറിയിപ്പ് അതെനിക്കു തന്നു.

ഡിഗ്രി സെക്കന്റ് ഇയർ ആയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഞാനും നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ച കൂട്ടുകാരനും ഒന്നിച്ച് സാക്ഷ്യവാക്യം ചൊല്ലി ഔദ്യോഗികമായി ഇസ്‌ലാം സ്വീകരിച്ചത്. അന്നേരം എന്റെ ദേഹമാസകലം പടർന്നു കയറിയ കുളിർമ ഇന്നും അതോർക്കുമ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്നതായി തോന്നുകയാണ്.

എതിർപ്പുകൾ

ആദ്യമൊക്കെ ഇസ്‌ലാമിക പുസ്തകങ്ങൾ വീട്ടിൽകൊണ്ടുവരുവാനും വായിക്കുവാനും അനുവദിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട് കാര്യമായപ്പോൾ അമ്മ അത് കത്തിച്ചുകളയുവാനും ഒളിപ്പിക്കുവാനും തുടങ്ങി. എന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ കണ്ട പെട്ടെന്നുള്ള മാറ്റം അമ്മ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഫോട്ടായുടെ മുന്നിൽ പോയി മിനിറ്റുകളോളം പ്രാർഥിച്ചിരുന്ന ഞാൻ പെട്ടെന്നതു നിറുത്തി. സിനിമകൾ ധാരാളമായി കണ്ടിരുന്ന ഞാൻ അതും നിറുത്തി. ഏതുസമയത്തുമുള്ള സംഗീതാസ്വാദനവും അവസാനിപ്പിച്ചു. എപ്പോഴുമുള്ള തമാശപറച്ചിൽ ചിന്തയിലേക്കു വഴിമാറി. പരലോകത്തെക്കുറിച്ചും വിചാരണയെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി.ഇതൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ അമ്മ പറഞ്ഞു എനിക്ക് ഭ്രാന്താണെന്ന്. കുടുംബക്കാരൊക്കെ അറിഞ്ഞു. അച്ഛനും അമ്മയും ഡോക്ടറെ കാണിക്കാൻ എന്നെ നിർബന്ധിച്ചു. അങ്ങനെ ഞാൻ ഡോക്ടറെ കാണാൻ നിർബന്ധിതനായി. കോളേജ് കഴിഞ്ഞ് നേരെ മഞ്ചേരിയിലേക്ക് വരാൻ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ മഞ്ചേരിയിലെത്തി. അച്ഛനും ഞാനും കൂടി ഡോക്ടറുടെ അടുത്തെത്തി; 'മാനസികരോഗാശുപത്രി'യിൽ. ഞാൻ വളരെ ലജ്ജയോടെ കോളിംഗ് ബെല്ലടിച്ചപ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീവന്ന് ഡോക്ടർ കുളിക്കുകയാണെന്ന് പറഞ്ഞ് വാതിൽ അടച്ചു. പുറത്ത് റോഡിൽ ഉള്ളവരൊക്കെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. ഞാൻ അച്ഛനോട് പറഞ്ഞു: 'എനിക്ക് ഭ്രാന്തില്ലെന്ന് അറിഞ്ഞു കൂടേ? പിന്നെന്തിനാണ് ഇതൊക്കെ?' എനിക്ക് ദേഷ്യംവന്നു. ഞാൻ ഒന്നുകൂടി കോളിംഗ്ബെൽ അമർത്തി. ആ സ്ത്രീ ഒരു ചോദ്യഭാവത്തിൽ വീണ്ടും വാതിൽ തുറന്നു. അച്ഛൻ ക്ഷമാപണ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു; അത് ഞാൻ ചെയ്തതാണെന്ന്. ആ സ്ത്രീ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അകത്തേക്കു പോയി. ആ സ്ത്രീ എനിക്ക് ശരിക്കും ഭ്രാന്താണെന്ന് വിചാരിച്ചു. അൽപസമയത്തിനുശേഷം ഡോക്ടർ അച്ഛനെ പുറത്ത് നിർത്തി എന്നെ പരിശോധിച്ചു. അയാൾ ഒരു ഹിന്ദുവാണ്. ആജാനുബാഹുവാണ്. അയാൾ എന്റെ തോളിലും തലയിലും പിടിച്ച് ഓരോന്ന് ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവസാനം അയാൾ ഉപബോധമനസ്സിനെക്കുറിച്ചും അവബോധമനസ്സിനെക്കുറിച്ചും എന്നോടുപറഞ്ഞു. എനിക്ക് മനസ്സിലായി അയാൾ എന്നെ ഹിപ്നോട്ടിസം ചെയ്യാൻ പോവുകയാണെന്ന്. എനിക്കെങ്ങനെയെങ്കിലും പുറത്തു കടന്നാൽമതിയെന്നായി. ഞാൻ വാതിൽ തുറന്നു. രാത്രിയാണ്. വാതിൽ തുറന്നപ്പോൾ അച്ഛൻ അകത്തുവന്ന് വാതിൽ അടച്ചു. എനിക്ക് കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥതവന്നു. ഞാൻ മൂത്രമൊഴിക്കാനാണെന്നു പറഞ്ഞ് വാതിൽ തുറന്ന് ഓടി. ഞാൻ കരുതി; അച്ഛൻ എന്റെ പുറകെ വരുമെന്ന്. കണ്ടില്ല. എന്റെ കയ്യിൽ ആകെ രണ്ടര രൂപയാണ് ഉള്ളത്. 1.25 കൊണ്ട് ആ ഡോക്ടർക്ക് ഫോൺ ചെയ്ത് അച്ഛനെ അന്വേഷിച്ച ശേഷം ഫോൺ വെച്ചു. ശേഷിച്ച 1.25കൊണ്ട് വീട്ടിലേക്ക് ഫോൺ ചെയ്ത് ഞാൻ വൈകുമെന്ന് അറിയിച്ചു. ശേഷം പള്ളിയിൽ പോയി നമസ്കരിച്ചു. മഞ്ചേരിയിൽനിന്ന് വീട്ടിലേയ്ക്ക് 11 കിലോമീറ്റർ ഉണ്ട്. ആ11 കിലോമീറ്റർ ഞാൻ രാത്രിയിൽ നടന്നു. എനിക്ക് പേടിതോന്നിയതേയില്ല. ആ രാത്രിയുടെ ഭീകരതയും മനോഹാരിതയും ഞാൻ ആസ്വദിക്കുകയായിരുന്നു.

അമ്മാവൻ എന്റെ ഇസ്‌ലാം പഠനത്തെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞപ്പോൾ എന്നെ താക്കീത് ചെയ്തു. പിന്നീടൊരിക്കൽ അമ്മാവന്റെ ഒരു മുസ്‌ലിം സുഹൃത്തിനെ വീട്ടിൽകൊണ്ട്വന്ന് എന്നെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പിന്നീടൊരിക്കൽ ഇതേ സുഹൃത്തിനെയും കൂട്ടിവന്ന് എന്നെവിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ഭീഷണിപ്പെടുത്തി; ഇനിയും ഇതു തുടർന്നാൽ കയ്യും കാലും ഒടിച്ചിടുമെന്നു പറഞ്ഞ്. ഞാൻ നിരുപാധികം ഇസ്‌ലാം പഠനം തുടർന്നു.

വീട്ടിൽ ഇസ്‌ലാമിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒന്നും കാണാൻ പാടില്ല എന്നായി. എന്റെ വിശ്വാസം മാറാൻ വേണ്ടി എന്നെ പല അമ്പലങ്ങളിലും കൊണ്ടുപോയി. ഞാനതൊരു ടൂർ പോലെ കണക്കാക്കി.

കലിമ ചൊല്ലിയതിനുശേഷം നമസ്കാരം നിർബന്ധമായി. പകലിലുള്ള നമസ്കാരം കോളേജിലും രാത്രിയിലുള്ളതും സുബ്ഹിയും ജിമ്മിലും നിർവഹിച്ചു പോന്നു. കോളേജുകഴിഞ്ഞു വീട്ടിലെത്താൻ എന്നും രാത്രി 9 മണിയാകും. ഒരു ദിവസം വീട്ടിൽവന്നപ്പോൾ 9 മണി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വീട്ടുമുറ്റത്ത് കുറെ വാഹനങ്ങൾ നിറുത്തിയിട്ടിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾതന്നെ മനസ്സിലായി എന്തോ പന്തികേടുണ്ടെന്ന്. അമ്മാവനും ചെറിയമ്മയുടെ ഭർത്താവും മറ്റും വന്നിരുന്നു. ഞാൻ വീട്ടിൽകയറിതോടെ എന്റെ ചെറിയച്ചൻമാരും വലിയച്ചൻമാരും വന്നു. എന്നെ ചോദ്യംചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. അമ്മാവൻ ക്ഷോഭിച്ച് പലതും പറഞ്ഞു. എന്നോട് ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ പറഞ്ഞു. ഞാനപ്പഴേ ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ തയാറായി നിൽക്കുകയായിരുന്നു. അച്ഛൻ ദേഷ്യപ്പെട്ട് എന്നെ വന്നു തല്ലി. ഞാൻ ചിരിച്ചു. സത്യമതം സ്വീകരിച്ചതിൻെറ പേരിൽ കഠിനമായ പീഢനമേറ്റുവാങ്ങിയ ബിലാലിനെ ഓർത്തു. അമ്മാവനും തല്ലി. ഇതുവരെ വന്നിട്ട് ഒന്നും തരാതെ പോകുന്നത് ശരിയല്ല എന്നു പറഞ്ഞായിരുന്നു അടി. ആ രാത്രി തന്നെ ഞാൻ ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ ഒരുങ്ങി. പക്ഷേ, അമ്മാവൻ തടഞ്ഞു. പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഞാൻ ഇറങ്ങി. എന്റെ അത്യാവശ്യ ഡ്രസ്സുകളും ബുക്സും എടുത്തു. എങ്ങോട്ടാണ് പോകേണ്ടതെന്ന് നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇത് അല്ലാഹുവിലേക്കുള്ള മഹത്തായ പാതയാണെന്നും അല്ലാഹു എന്നെ വഴികാണിക്കുമെന്നുമുള്ള ചിന്ത എനിക്ക് പ്രചോദനവും ധൈര്യവും നൽകി.

ഇപ്പോൾ ഞാൻ ഇടയ്ക്ക് വീട്ടിനു പോകാറുണ്ട്. ഒരു മുസ്‌ലിമായിക്കൊണ്ടുതന്നെ അമുസ്‌ലിംകളായ സ്വന്തക്കാരെ സ്നേഹിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.